

Csák Gyöngyi

Az idő véreben buzog

*Hány lányból, asszonyból vagyok összegyúrva,
testem barlangfalán kiknek a génjei cseppkövesednek,
egyre szélesebb sávot foglalva el gyémánt-ragyogásban?*

*Kiket folytatok? Hány szerelem lobogott évezredek
ormán, bennem bízva, hányan égtek el önemésztő
tűzben, hogy poraikból egyetlen porszem épüljön
csontjaimba? Honnan eredek, miféle szenvedélyektől fűtve
mozdulok?*

*Kik remélnek bennem? Kik néznek szemeimmel, mert
ismerős
a múlt? Heveny láz tombol tudatomban,
az idő véreben buzog.*

*Hány lányból, asszonyból tobzódik lényem, kiknek a
lényegét játszom el szerepeimben a korhadt, süllyedő
színpadon? mert mintha tegnap történt volna, és velem,
minden mi történelmi volt.*

*Kiknek a bűneit cipelem emelt fővel tér-idő
ingoványba vetve?*

*Kiknek erényei büszkítik arcom, hogy nem járok
ily korban sem szememet lesütve?*

*Vagyok-e én külön világ, míg holtak támadnak fel bennem?
Van-e arcom? Az én arcom-e,
amit a pillanat most kap lencsevégre?*

*Gazdag vagyok,
saját temetővel, sok temetetlen holttal,
közéjük feledkezem lenni,
ne felejtsem el, mit is akartam.*

Ki folytat engem?

*Kik teremődnek általam?
Ha több nem is,
testem az idő rostájába: útlevel,
anyag vagyok.
szakadék fölött folytonosság.*

*Szerelemverítékem ím a harmat,
halál embert el nem altat.*

Időm II.

*Testemre tekeredik kígyója,
jajdulok egy versben
madártalan ablakomra
hiába ül hajnali harmat,
a cseppjeit szomjazó
napsugár óvakodik nyomába...*

*Az idő pikkelyes kígyója
sálként tekeredik nyakamra
hamis fullánkja hol orromban,
hol a fülemben motoz,
nem nyithatom ki
pörös számat, mert megfulladok...*

Negatív

*Hol kötöttem ki,
milyen vizekre sodort a sorsom?
amerre szem ellát.
foszló haltetemek úsznak
olajos hullámokon.*

*Ez tán a vészes vég,
a végzet keserű szaga,
odafenn sirály kering,
kitárt szárnyú fehér hírnök,
vijjog a halál angyala.*

Elejétől fogva

*Megtaposott néhány évtized,
mérgeztek stresszel telített órák,*

*bár elejétől fogva készültem rá,
nem sikerült a világot megváltanom,*

*kifelé mosolygok, míg bensőm
halottsiratók tömik ki,*

*meg a régiekre rakódó
újabb balladák.*

Köszönetféle

*Szárnyakat ugyan
nem ajándékozott az Isten,
de megköszönöm, hogy
szabad lelkem mindig
szabadon repülhetett.*

Gyámolítás (a Tolna Vármegyei Kórház bejáratánál látható)